

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **CARWEST s. r. o.**, se sídlem Línská 1054/1, Plzeň, zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2015, č. j. ČOI 35475/14/O100/2200/14/15/Hy, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2016, č. j. 30 A 14/2015 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

- [1] Žalobkyně podniká v oblasti zprostředkování spotřebitelských úvěrů.
- [2] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský rozhodnutím ze dne 27. 1. 2014 žalobkyni uložila pokutu ve výši 50.000 Kč. Žalobkyně dle inspektorátu porušila povinnosti uvedené v § 4 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru. K porušení těchto povinností mělo dojít tím, že nabídka vázaného spotřebitelského úvěru

prostřednictvím reklamy na internetových stránkách www.carwest.cz/splatky-leasing neobsahovala jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 písm. b), c), d), e), f) a g) k citovanému zákonu, tj.:

- (1) výpůjční úrokovou sazbu, a to spolu s údaji o veškerých poplatcích, které jsou součástí celkových nákladů spotřebitelského úvěru pro spotřebitele,
- (2) celkovou výši spotřebitelského úvěru,
- (3) výši jednotlivých splátek a celkovou částku splatnou spotřebitelem, a
- (4) dobu trvání spotřebitelského úvěru (tento údaj nebyl uveden konkrétně; uvedeno pouze „délka splácení obvykle 6 – 72 měsíců“).

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí inspektorátu podala odvolání. Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 zákona č. 200/2004 Sb., správní řád, rozhodnutí inspektorátu částečně změnila (v části pro nynější soudní přezkum irelevantní) a ve zbytku jej potvrdila.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu. Krajský soud ji považoval za důvodnou a napadené rozhodnutí žalované zrušil. Důvodnými shledal dvě žalobní námitky.

[5] Předně soud žalované vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu. Jediným podkladem pro napadené rozhodnutí byla tištěná podoba internetových stránek. Tato podoba však neodpovídá faktickému stavu internetových stránek tak, jak se spotřebiteli v prohlížeči zobrazuje. Vytisknutá internetová stránka není to samé, jako snímek obrazovky zachycující stránku pomocí funkce „printscreen“. Při tisku stránky dochází k deformaci obsahu a nepřesnému zobrazování. Toto své tvrzení soud doprovodil ukázkou snímku obrazovky („screenshot“) a ukázkou podoby vytisknuté internetové stránky žalobkyně ze dne 22. 8. 2013 (dle soudu nejstarší dokumentovatelné podoby stránky zjistitelné z archivu internetových stránek; relevantní kontrola byla provedena dne 15. 4. 2013). Navíc tištěná internetová stránka nevylučuje, že některé z částí textu a grafiky ze zobrazované internetové stránky nejsou interaktivní, a neumožňují tak otevřít cestu k dalším informacím.

[6] Za druhou důvodnou námitku krajský soud považoval vytýkanou vadu řízení. V řízení nebylo provedeno dokazování listinou postupem dle § 53 správního řádu. Krajský soud připomněl zásadu vyšetřovací, materiální pravdy a bezprostřednosti. Dle § 49 odst. 1 správního řádu, podle něhož ústní jednání nařídí správní orgán tehdy, kdy to stanoví zákon a tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení o uplatnění práv účastníků nezbytné. Důkazy lze ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu provádět i mimo jednání, ale i tehdy má účastník řízení právo být přítomen. Žalobkyni přitom byl zaslán pouze listinný důkaz s možností se k němu vyjádřit. Prováděného dokazování se nemohla účastnit, jelikož k němu nebyla ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu přizvána. Dle soudu tak žalovaná porušila výše uvedené zásady. Tuto vadu lze odstranit pouze provedením důkazů v přítomnosti žalobkyně.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[7] Žalovaná podala proti rozsudku soudu včasnou kasační stížnost. Namítá, že krajský soud pochybil ohledně obou důvodů, pro které napadené rozhodnutí zrušil.

[8] Co do nesprávně zjištěného skutkového stavu uvádí, že ani soudem preferovaný způsob zachycení obsahu internetové stránky za pomoci funkce „printscreen“ není samospásný. Ani ten totiž nezaručuje, že se snímkem nebude dále manipulováno. Naopak vzniklý obraz lze dále pomocí různých programů upravovat. Relevantních cest, jak získat důkaz o obsahu internetové stránky, je tedy více. Vždy je nutné hodnotit důkazy ve spojení s dalšími skutečnostmi vyplývajícími z průběhu kontroly.

[9] Ze sledu událostí je navíc zjevné, že povinné informace na internetových stránkách skutečně absentovaly. Pracovníci inspektorátu provedli u žalobkyně kontrolu, při které sepsali protokol. V něm popsali vzhled předmětné internetové stránky a její zákonné nedostatky spočívající v absenci povinných údajů. Takto zachycený skutkový stav podložili výtiskem internetové stránky, ze které je jasné, kdy a kde se stránka na internetu nacházela. Kontrolní protokol bez jakýchkoliv výhrad zaměstnanec žalobkyně podepsal. Ani následně žalobkyně po doručení protokolu proti jeho obsahu nijak neprotestovala. Odpor proti příkazu podala z jiných důvodů, zachycený obsah internetových stránek v něm nezpochybňuje. Teprve v odvolání přichází se spekulací, že zachycený obsah mohl vzniknout v programu Word bez jejího vědomí. Neuváděla, v čem konkrétně manipulace měla spočívat, ani které informace měly být zasaženy. Na to žalovaná reagovala zcela adekvátně, jestliže vysvětlila způsob získání důkazního prostředku, z čehož následně dovodila, že má za nepravděpodobné, že mohl být manipulován.

[10] Žalovaná připouští, že některé prvky internetové stránky a grafika při vytištění se skutečně určitým způsobem deformují. Žalobkyně však netvrdila, že by se absentující informace nacházely v implementovaných prvcích či v interaktivní části textu či grafiky, které mohly být při vytištění eliminovány. Vytištění internetové stránky proto nemohlo mít ve světle ostatních skutečností za následek nedostatečně zjištěný skutkový stav, pro který by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Že způsob zachycení internetové stránky jejich obsah nijak relevantně nepozměnil, je zřejmé i z porovnání snímku obrazovky a vytištěné internetové stránky ve stavu ke dni 22. 8. 2013 provedeného krajským soudem. Snímek obrazovky ukazuje, že na stránkách povinné údaje stále chybí a ani tam není žádný odkaz k takovým informacím vedoucí.

[11] Vytýkanou vadu řízení stran dokazování žalovaná připustila již v napadeném rozhodnutí, nicméně dle ní tato vada neměla vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Důkaz listinou by skutečně měl být proveden v souladu se správním řádem. Podkladem pro rozhodnutí kromě vyjádření žalobkyně byl kontrolní protokol a výtisk internetové stránky. Obě listiny měla žalobkyně u sebe a mohla se k nim vyjádřit. Rovněž je mohla zhlédnout při nahlížení do správního spisu, které učinila. Přečtení listin v přítomnosti žalobce úřední osobou by neochránilo práva žalobkyně o nic více, než že si je v přítomnosti oprávněné úřední osoby přečte sama. Neprovedením důkazu v přítomnosti žalobkyně proto nebylo zasaženo do jejích práv.

[12] Účelem provádění důkazů je, aby správní orgán byl vystaven jejich přímému působení a aby se o tom účastník přesvědčil. V dané věci se tomu tak stalo již v průběhu kontroly, kdy správní orgán protokol sepsal a internetové stránky vytiskl. Následně se k průběhu kontroly mohla žalobkyně vyjádřit. Dle judikatury se o procesní pochybení jedná, nemá však za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (žalovaná odkazuje na rozsudek ze dne 3. 12. 2015, č. j. 2 As 187/2015 – 35). Stejně platí i o protokolu o provedení důkazu, jehož absence rovněž nijak nezasáhla do práv žalobkyně. Správní orgán i žalobkyně o obou dokumentech věděli.

[13] Žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělila, že rozhodnutí krajského soudu považuje za správné. Následně rekapitulovala jednotlivé pasáže tohoto rozsudku, které vždy doprovázela souhlasným komentářem. Za v demokratickém právním státě naprosto nepřijatelné považuje tvrzení žalované o tom, že neprovedení důkazů ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Nepřijatelná je i polemika, zda zvolený postup při dokazování krátil její práva. Dle § 3 odst. 1 správního řádu a dle čl. 2 odst. 3 Ústavy je správní orgán povinen uplatňovat svoji moc pouze na základě, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. V tomto smyslu správní orgány neoprávněně zasáhly do jejích práv a chráněných zájmů.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval vady správního řízení (III.A.). Následně se zabýval, zda správní orgány správně zhodnotily provedené důkazy (III.B.).

III.A.

Vady správního řízení

[17] Žalovaná nesouhlasí s výtkou krajského soudu, spočívající v tom, že v řízení porušila ustanovení správního řádu o dokazování tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Konkrétně jde o to, že žalovaná měla pochybit neprovedením dokazování listinou zachycující internetové stránky v přítomnosti žalobkyně.

[18] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[19] Dle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Jak již soud vysvětlil na jiném místě, smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání (viz rozsudek ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, bod 17). Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina, se kterou žalobkyně byla již seznámena v průběhu kontroly, není vadou řízení, pokud nebyla žalobkyně informována o provedení důkazů mimo ústní jednání (srov. tamtéž).

[20] V přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaná musela informovat žalobkyni o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst předmětnou listinu, a tak jí provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtěluje správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem

listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.

[21] V posuzované věci se tomu přesně tak stalo. Z kontrolního protokolu je zřejmé, že se žalobkyně s protokolem i s vytištěnou internetovou stránkou seznámila za přítomnosti oprávněné úřední osoby. Následně ji usnesením ze dne 30. 10. 2013 byla dána možnost, aby se dle § 36 odst. 3 k těmto podkladům rozhodnutí vyjádřila, což žalobkyně podáním ze dne 26. 11. 2013 učinila. Rovněž zástupkyně stěžovatelky nahlížela dne 15. 11. 2013 do správního spisu, který oba podklady obsahoval. Žalobkyně tak měla právo se k obsahu listiny vyjádřit plně zachováno. Provedení důkazů bez vyrozumění žalobkyně tak nepředstavovalo procesní pochybení.

[22] Vadou řízení nicméně je, že správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 správního řádu). Aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít potenciálně vliv na jeho zákonnost [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, č. j. 1 As 157/2012 - 40, konkrétně k vadě řízení spočívající v absenci protokolu o provedení důkazu listinou rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40]. V tomto ohledu nemá žalobkyně pravdu.

[23] Ve správním soudnictví soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Správní soudy obecně bdí nad dodržováním hmotného i procesního práva správními orgány. Procesní pravidla však nejsou samoúčelná, ale slouží k uplatňování a prosazování subjektivních hmotných práv. Prostor pro zásah soudu z důvodu procesního pochybení správního orgánu je proto dán jen tehdy, pokud pochybení mohlo mít vliv na subjektivní hmotná práva. Naopak tento prostor dán není, pokud sice správní orgán při své činnosti pochybil, avšak pochybení se ve hmotných subjektivních právech účastníka nijak neprojevalo. V takovém případě by se totiž rozhodnutí správního orgánu pro nepodstatnou vadu řízení zrušilo a následně by správní orgány vydaly po obsahové stránce rozhodnutí stejné, pouze již bez oné procesní vady. Takovýto postup by nejen postrádal logiku, navíc by ale i neodůvodněně plýtvat prostředky účastníků řízení, stejně jako prostředky veřejnými (zásada procesní ekonomie).

[24] V tomto případě Nejvyšší správní soud vliv procesního pochybení na zákonnost výsledného rozhodnutí neshledal, a ani z tvrzení žalobkyně žádná taková možnost neplyne. Na základě usnesení správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 10. 2013 žalobkyně o podkladech tvořících důkazy založených ve spise věděla a rovněž se s nimi nahlížením do spisu dne 15. 11. 2013 i seznámila. Absence protokolu o provedení důkazu listinou proto je pouze formální vadou bez vlivu na zákonnost výsledného rozhodnutí.

[25] Nenařízení ústního jednání vadou řízení před správním orgánem nebylo. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). V řízení o jiných

správních deliktech správní orgány nemají povinnost ústní jednání vždy nařídit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, bod 23).

[26] Jak soud uvedl výše, v projednávaném případě nebylo třeba důkazy listinami provádět v přítomnosti žalobkyně. Za daných okolností proto nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání. Správní orgán prvního stupně z tohoto důvodu nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

[27] Krajský soud tedy otázku vad správního řízení posoudil nesprávně. Správní orgány se vytýkaných vad řízení, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí žalované zrušit, nedopustily. Námitka žalované je proto důvodná.

III.B.

Hodnocení důkazů žalovanou

[28] Žalovaná dále namítá, že zachycení internetových stránek v tištěné podobě dostatečně ožřejmuje jejich obsah. Krajský soud dle ní tuto otázku vyhodnotil nesprávně.

[29] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti již k postupu zachycení obsahu internetových stránek vyjádřil tak, že „*obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být - a obvykle též je - proměnlivý v čase (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 – 70, věc Adam Berčík proti Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – město, bod 28).* [...] *Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí*“ (rozsudek ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, bod 27; zvýraznění doplněno). Rozhodnutí hovoří o tisku, přitom není zřejmé, zda má na mysli tisk snímku obrazovky, nebo postačí tisk internetové stránky.

[30] V rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 58/2015 – 31, se zase soud vyjádřil k možnosti dokazování obsahem internetové encyklopedie Wikipedia. Uvedl, že správní orgány nejsou § 51 odst. 1 správního řádu zásadně omezeny ve výběru důkazních prostředků. Hodnocením důkazů je myšlenková činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti) (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006 - 67). Ačkoli důkaz provedený příspěvkem z otevřené internetové encyklopedie může být méně věrohodný, což správní orgán posoudí v každém jednotlivém případě v rámci zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), rozhodně není a priori nepřijatelný.

[31] Cest k prokázání obsahu internetové stránky je tedy více. Snímek obrazovky i pouze vytištěná stránka jsou přípustnými způsoby. V tomto ohledu se však názor krajského soudu s názorem žalované neliší. Jádrem neshody tkví v hodnocení důkazu. Krajský soud zpochybňuje věrohodnost a dostatečnost zachycení reálného obsahu internetových stránek. V tomto s ním vzhledem k okolnostem tohoto případu Nejvyšší správní soud souhlasí.

[32] Věrohodný způsob zachycení obsahu internetových stránek závisí na tom, jakou část obsahu stránek je třeba dokázat. Např. pokud je třeba dokázat tvrzení uvedené v textu publikovaném na internetových stránkách, postačí vytištění části stránky s textem bez grafických prvků. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je v takových situacích patrné, že právě tímto způsobem soud činí skutková zjištění vyplývající z obsahu internetových stránek (srov. rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008 – 66, bod 35). Pokud ovšem nepůjde pouze o text, ale i jím doprovázené grafické prvky (např. obrázky zboží, ilustrace atp.), zachycení obsahu stránky musí být provedeno tak, aby relevantní grafické prvky nebyly deformovány či eliminovány.

[33] Způsob zachycení obsahu internetových stránek předurčuje rovněž to, zda je předmětem dokazování otázka, zda konkrétní informace s konkrétním obsahem na stránkách publikována byla (např. zda byl na internetu publikován dehonestující článek), anebo je předmětem dokazování absence určité informace na internetové stránce (např. právě neuvedení povinných náležitostí reklamy). Zatímco v prvním případě by vytištění internetové stránky dokumentující pouze existenci prokazované skutečnosti dostačovalo, ve druhém případě je třeba zachytit podobu internetové stránky komplexněji. Je třeba zdokumentovat všechny prvky internetové stránky, které by reálně byly schopné nést určité sdělení, které na stránkách má absentovat.

[34] Dříve než soud uvedená východiska dokazování obsahu internetových stránek aplikuje na projednávanou kauzu, pro ilustraci uvádí *snímek obrazovky* zobrazující úvodní internetovou stránku www.nssoud.cz a zachycení totožné internetové stránky jejím *vytištěním* (stav stránky ke dni 22. 8. 2016):

http://www.nssoud.cz/Úvod/art/1

Nejvyšší správní soud | Úvod

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

O soudy Správní soudnictví Úřední deska Rozhodovací činnost Sbírka rozhodnutí Rozšířený senát Zvláštní senát Řízení před Ústavním soudem Předběžné otázky Oddělení dokumentace a analytiky Vnější vztahy

A+ A -A Hlavní strana

Hledat v textu

ÚVOD

ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍCH SOUDŮ

Soud: -- vše --

Spisová značka: -- vše -- /

Spisová značka (vcelku):

Rozšířené hledání **HLEDAT**

RYCHLÉ ODKAZY

Úhrada soudních poplatků
Informace o řízení
Tiskové zprávy
Podatelna
Kontakty

UŽITEČNÉ ODKAZY

Advokáti pro ustanovení NSS
Nevládní organizace v oblasti práva
Orgány České republiky
Vyhledávače a databáze
Mezinárodní organizace
Profesní komory

NOVINKY E-MAILEM

@ **PŘIHLÁŠIT**

AKTUALITY

Pracovník údržby
VICE

DALŠÍ AKTUALITY

JEDNÁNÍ SOUDU
Nezpůsobilost soudce § 91 z.č. 6/2002 Sb.
Sp. zn.: 16 Ks 6/2015
Datum jednání: 08.09.2016

Kárná odpovědnost - Kárná odpovědnost státních zástupců
Sp. zn.: 12 Ks 2/2016
Datum jednání: 20.09.2016

DALŠÍ JEDNÁNÍ

Nové vydání Sbírky rozhodnutí NSS
main.aspx?
cls=art&art_id=8335

Nejvyšší správní soud sídlí v Brně. Je vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví.

Soustavu soudů ve správním soudnictví tvoří jednak krajské soudy, u nichž je správní soudnictví od další pravomoci odděleno pouze vnitřní organizací příslušného soudu, a jednak Nejvyšší správní soud, který je soudním orgánem specializovaným výlučně pro oblast správního soudnictví. Nejvyšší správní soud, jako soud především kasační, dbá v rámci své činnosti o zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů a správních orgánů tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech směřujících proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví, jimiž se stěžovatelé domáhají zrušení napadených rozhodnutí. Tato ochrana proti nezákonným rozhodnutím správního orgánu je dále nově doplněna o ochranu před jeho nečinností a před nezákonnými zásahy správního orgánu.

Nejvyšší správní soud dále rozhoduje ve věcech volebních, ve věcech rozpouštění politických stran a politických hnutí, pozastavení nebo znovuoživení jejich činnosti. Nejvyšší správní soud také rozhoduje o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů ve věcech zrušení opatření obecné povahy nebo jejich částí pro rozpor se zákonem, stejně jako o kasačních stížnostech ve věcech místního a krajského referenda.

Do pravomoci Nejvyššího správního soudu patří rovněž rozhodování některých kladných nebo záporných kompetenčních sporů mezi orgány veřejné správy. Nejvyšší správní soud je také kárným soudem pro řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

Poslední aktualizace: 19.12.2014

Hlavní strana Často kladené dotazy Napište nám Mapa stránek Prohlášení o přístupnosti Bezbariérový přístup Tisk stránky

Copyright © 2003 - 2010 Nejvyšší správní soud. Všechna práva vyhrazena.

Hlavní strana

Redat v textu

ÚVOD

Nejvyšší správní soud sídlí v Brně. Je vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví.

Soustavu soudů ve správním soudnictví tvoří jednak krajské soudy, u nichž je správní soudnictví od další pravomoci odděleno pouze vnitřní organizací příslušného soudu, a jednak Nejvyšší správní soud, který je soudním orgánem specializovaným výlučně pro oblast správního soudnictví. Nejvyšší správní soud, jako soud především kasační, dbá v rámci své činnosti o zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů a správních orgánů tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech směřujících proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví, jimiž se stěžovatelé domáhají zrušení napadených rozhodnutí. Tato ochrana proti nezákonným rozhodnutím správního orgánu je dále nově doplněna o ochranu před jeho nečinností a před nezákonnými zásahy správního orgánu.

Nejvyšší správní soud dále rozhoduje ve věcech volebních, ve věcech rozpuštění politických stran a politických hnutí, pozastavení nebo znovuoobnovení jejich činnosti. Nejvyšší správní soud také rozhoduje o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů ve věcech zrušení opatření obecné povahy nebo jejich částí pro rozpor se zákonem, stejně jako o kasačních stížnostech ve věcech místního a krajského referenda.

Do pravomoci Nejvyššího správního soudu patří rovněž rozhodování některých kladných nebo záporných kompetenčních sporů mezi orgány veřejné správy. Nejvyšší správní soud je také kárným soudem pro řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů.

Poslední aktualizace: 19.12.2014

[35] Žalovaná žalobkyni potrestala za to, že jasným, výstižným a zřetelným způsobem v reklamě na internetových stránkách neuvedla určité informace o nabízeném spotřebitelském úvěru. Takováto informace se typicky sděluje pomocí textu, nikoliv pomocí grafických částí internetové stránky. Samotná reklama na spotřebitelský úvěr, obsahující některé podmínky spotřebitelského úvěru, na stránkách byla uvedena právě formou prostého textu. Jeví se tedy zcela nepravděpodobné, že by jiné podmínky byly uvedeny v grafické části na některém z obrázků na internetové stránce.

[36] Z výše uvedeného ilustrativního srovnání stránek soudu je nicméně zřejmé, že zachycením internetové stránky tiskem se mohou vytratit nejenom určité grafické prvky, ale i prvky obsahující plnohodnotný text a veškeré odkazy směřující uživatele na další informace. Přitom právě v těchto částech se zákonem požadované informace o úvěru mohly jasně, výstižně a zřetelně nacházet.

[37] Správní orgány nedostály své povinnosti zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pochybnosti přetrvávají. Je tomu tak hlavně díky způsobu zachycení obsahu internetové stránky, ze kterého nelze jednoznačně dovodit, že požadované informace na internetové stránce uvedeny nebyly. V dalším řízení musí správní orgány zachytit obsah veškerých částí internetových stránek, ve kterých mohly být informace naplňující požadavky zákona uvedeny. Alternativně mohou správní orgány doplnit dokazování v tom smyslu, že prvky internetové stránky, které byly vytištěním stránky eliminovány, požadované informace neobsahovaly.

[38] Námitka žalované, že krajský soud ohledně otázky hodnocení důkazů žalovanou dospěl k nesprávnému závěru, je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] I přes to, že jedna z námitek žalované je důvodná, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věta). Napadené rozhodnutí krajského soudu totiž plně ob stojí, i pokud by ho soud odůvodnil pouze důvodem spočívajícím v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (k tomuto postupu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Krajský soud proto rozhodl správně, jestliže napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně ve věci úspěch měla, a proto jí vůči žalované náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v odměně advokáta žalobkyně za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) činí 3.100 Kč. Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkové náklady řízení tak činí 3.400 Kč. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni uvedenou částku na

náhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Romana Seidlera, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu